

Morten Buch

(f. 1970)

- bor og arbejder i København

En maler som Morten Buch har ikke brug for mange virkemidler. Med få, pastose, ekspressive strøg på et hvidt lærred skaber han motiver, der er ugenkendelige, men som samtidig også henviser til en eksisterende verden. Han flytter det figurative maleri over i det abstrakte ved at insistere på et forlæg, en genstand fra virkeligheden, og fortolker det på maleriets præmisser.

Det er om maling, sanselighed, farve og rum. Om æstetisk nydelse i kontrast til det grimme og lidt-for-meget. Malerierne tangerer – med fede klumper af maling i lyse, rokoko-lignende og forfinede pastelfarver på et ubearbejdet lærred – det trashede og umiddelbare. Det bliver syntetiseret. Stileret. Og forførende fordi Morten Buch appellerer til øjet, til den kropslige sansning, anstødeligt, fordi han med sine fortegninger af rum og formgivning skaber en ustabilitet på lærredet.

Som betragter er man ikke helt tryk ved at blive ledt ind i dette univers af materialitet, for det er indlysende, at noget andet også er på spil. Noget, der handler om rummet og udfordringen af selve repræsentationsfeltet.

Morten Buchs motivkreds er det klassiske stilleben, og handler som sådan om genkendelighed. Men han forfægter en klassisk virkelighedsgengivelse og rumopbygning, for der er tilsyneladende ikke gjort meget ud af det. Alligevel er illusionen om dybde intakt. Han udtrykker sig gennem det illusionistiske, til tider endda radikalt med brugen af trompe l'oeuil-teknikken, men hans former er i bund og grund ikke andet end maling, der er generøst påført fladen.

Som den amerikanske Philip Guston er Morten Buch optaget af den materialistiske verden og henviser med sine billeder af sko, vaser og bøger til popkunsten i en tegneserie-inspireret stil, og insisterer på gyldigheden af det ekspressionistiske formsprog, der giver ham mulighed for at arbejde stoffligt med maleriet. Med sin arbejdsmetode- og proces viderefører og fornyer Morten Buch et materiale-baseret udtryk; det er lige her, på fladen.

Det er kunstnerens eget univers, der er i spil, men materialet er ikke selvbiografisk. Det nære og intime i atelieret eller hjemme er en mulighed, et fortolkningsfelt, der ligger lige for. Ofte skal man kigge godt efter for at genkende motivet. For uanset hvad billedet forestiller, benytter Morten Buch sig af sine bløde, dråbelignende former til at opløse genkendeligheden. Motiverne signalerer en sans for nærhedens sensibilitet og stofflighed. Og ikke mindst malingens. Repræsentation og materie går hånd i hånd, for det er først og fremmest selve maleriet, der interesserer Morten Buch.